

Arrest

nr. 235 923 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N.AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul. U werd grootgebracht door uw oom H.(...) M.(...) H.(...) (CG: X en OV X) omdat uw ouders stierven toen u jong was. U woonde bij hem in tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In hetzelfde huis woonden de vrouw van uw oom (H.(...), D.(...): CG: X en OV X), hun vier kinderen en uw grootmoeder (H.(...)B.(...): CG: X en OV X). In het appartement aan de overkant woonden een andere oom van u (H.(...), Q.(...) S.(...): CG: X en OV X) en diens vrouw (H.(...), R.(...): CG: X en OV X).

Op een dag kwam uw oom M.(...) H.(...) thuis van zijn werk met verwondingen. Hoewel hij aanvankelijk niet zei met wie hij had gevochten, gaf hij toe dat hij het aan de stok had gekregen met mannen van Mullah Tarakhel. Dezelfde avond werd hij door hem opgebeld. Mullah Tarakhel bedreigde hem en eiste geld. Toen u de volgende dag klaar zat om te beginnen aan het avondeten merkte uw oom Q.(...)S.(...) op dat er mannen in aantocht waren. Hij en M.(...) H.(...) ontvluchtten het huis. Deze mannen trokken naar de vrouw van Q.(...) S.(...), R.(...). Ze namen haar mee en kwamen dan naar uw huis. Hier begonnen ze iedereen te slaan, waarop u tussenbeide wou komen en vervolgens ook slaag kreeg. Uw familieleden die op dat moment aanwezig waren, werden opgesloten in een kamer. De mannen doorzochten het huis en vertrokken met een valies van uw oom M.(...) H.(...).

De volgende dag werden u en de rest van uw familie met behulp van de vader van D.(...) en een vriend van uw ooms, genaamd M.(...), naar het huis van laatstgenoemde gebracht. U leefde nog een week ondergedoken vooraleer Afghanistan te verlaten met het vliegtuig samen met uw ooms, D.(...), R.(...) hun kinderen en uw grootmoeder. U weet niet waar u landde noch welke landen u doorkruiste vooraleer u op 2 juni 2016 in België aankwam. U diende de volgende dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Onderweg splitste uw familie zich op. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreesde dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zou vermoorden.

Ter staving van jullie eerste verzoek legden u en uw familie volgende documenten neer: facturen van de winkel van uw ooms, foto's van deze winkel en uw huis, een werkvergunning, uw eigen taskara, die van uw grootmoeder, uw oom M.(...) H.(...), diens vrouw en hun vijf kinderen. Verder legde u een brief neer die uw probleem bevestigde, de klacht die uw oom M.(...) H.(...) indiende bij de politie alsook tal van krantenartikelen over Mullah Tarakhel.

Op 30 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. In haar arrest van 25 april 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Op 25 juli 2016 dienden uw oom Q.(...) S.(...) en diens vrouw R.(...) eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 november 2017 nam het CGVS ook voor hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. In haar arrest van 25 april 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing.

U verliet België niet en diende samen met uw twee ooms, hun vrouwen en uw grootmoeder op 18 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt de problemen die u tijdens uw eerste verzoek uiteenzette. U verklaart dat de mensen die het op u en uw familie hadden gemunt naar uw huis kwamen en de mensen aanvielen die na jullie vertrek in jullie huis waren ingetrokken. De belagers dachten dat u en uw familie waren teruggekeerd. Ook verklaart u dat een leerjongen de winkel van uw ooms in Afghanistan verkocht en er met het geld van de verkoop vandoor ging. Ter staving van uw huidig verzoek leggen u en uw familie volgende documenten neer: foto's, een brief van de persoon die in uw huis woont, een document van de recherchepolitie, ziekenhuisdocumenten, een certificaat van het werk van uw oom bij USAID en een bewijs van de post. Verder legt u een usb-stick neer waarop een videofragment te zien is van uw huis na de recente inval.

Op 25 juni 2018 beoordeelde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U haalde immers geen elementen aan die de eerdere appreciatie van het CGVS konden wijzigen. Ook de volgende verzoeken om internationale bescherming van uw twee ooms, hun vrouwen en uw grootmoeder werden nietontvankelijk beoordeeld. U tekende samen met uw familieleden beroep aan bij de RvV, maar die volgde de beoordeling van het CGVS in haar arrest van 19 december 2018. U tekende geen beroep aan bij de Raad van State.

Op 5 februari 2019 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U zou België niet hebben verlaten. Heden bevestigt u de problemen zoals u die uiteenzette in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. U voegt hieraan toe dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan vanwege uw medische problemen. U heeft immers scoliose en moest hiervoor reeds verschillende operaties ondergaan. U kijkt bovendien scheel. Vroeger werd u hiermee al uitgelachen en gepest. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u niet de gepaste medische behandeling te kunnen krijgen. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van de volgende documenten neer: drie medische attesten en een begeleidende brief van uw advocaat.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en de voorgelegde medische attesten is immers gebleken dat u lijdt aan een ernstige vorm van scoliose evenals een verlamming van een hersenzenuw waardoor uw binnenste oogspier niet werkt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en vond uw persoonlijk onderhoud steeds plaats in een goed toegankelijk lokaal. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U herhaalt voorts dat u bij terugkeer als ongelovige beschouwd zou worden omdat u zo lang in de EU heeft verbleven. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van de volgende documenten neer: twee medische documenten evenals een brief van uw advocaat.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek wat betreft uw problemen die u zou gekend hebben met Mullah Tarakhel geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op dit asielaanvraag. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Deze asielmotieven werden reeds meermaals ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en deze beoordeling werd bovendien telkens bevestigd door de RvV. Dat u heden slechts deze bewering herhaalt zonder deze met extra argumenten of documenten te staven kan de eerdere appreciaties van het CGVS dan ook niet wijzigen.

Wat betreft uw bewering dat u bij terugkeer beschouwd zal worden als ongelovige vanwege uw lange verblijf in Europa dient te worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. In casu verwijst u naar het gegeven dat u drie jaar in Europa verbleven heeft en bijgevolg verwesterd bent. Het gegeven dat u gedurende drie jaar in Europa verbleven heeft is geen persoonlijke omstandigheid die van die aard is, gelet op de huidige situatie in de stad Kabul en het gegeven dat u er opgegroeid bent, dat u een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kabul van de gelijknamige provincie, op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Voorts laat u na uiteen te zetten en aan te tonen op welke wijze u zodanig verwesterd bent.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw medische problemen, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Hierbij wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees immers in ernstige mate ondermijnd doordat u deze medische problemen slechts bij uw derde verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Bij uw eerder verzoeken om internationale bescherming kreeg u zowel bij de DVZ, als bij het CGVS en de RvV herhaaldelijk de kans om deze problematiek aan te halen. Dat u wachtte om deze vrees bij terugkeer aan te halen tot uw derde verzoek om internationale bescherming, ondermijnt de door u ingeroepen vrees dan ook in ernstige mate. Bovendien acht het CGVS uw verklaring dat u vroeger werd uitgelachen met uw fysieke beperking niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de

criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De door u neergelegde medische documenten bevestigen immers slechts uw medische aandoening. Hetgeen niet wordt betwijfeld. De begeleidende brief van uw advocaat is bovendien niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kan wijzigen. Hierin verwijst uw advocaat immers naar zeer algemene rapporten waaruit zou moeten blijken dat mensen met een beperking sociaal uitgesloten kunnen worden in de Afghaanse samenleving. Iedere vrees moet evenwel in concreto worden aangetoond en hierbij blijft u in gebreke.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: "artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), schending artikel II VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap, geratificeerd door België op 2 juli 2009, art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51 /8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan

dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. In het onderhavige verzoek om internationale bescherming bevestigt verzoeker de problemen die hij uiteenzette in zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker voegt hier nu aan toe dat hij niet zou kunnen terugkeren omwille van zijn medische problemen.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek wat betreft uw problemen die u zou gekend hebben met Mullah Tarakhel geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op dit asielaars. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Deze asielmotieven werden reeds meermaals ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en deze beoordeling werd bovendien telkens bevestigd door de RvV. Dat u heden slechts deze bewering herhaalt zonder deze met extra argumenten of documenten te staven kan de eerdere appreciaties van het CGVS dan ook niet wijzigen.

Wat betreft uw bewering dat u bij terugkeer beschouwd zal worden als ongelovige vanwege uw lange verblijf in Europa dient te worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. In casu verwijst u naar het gegeven dat u drie jaar in Europa verbleven heeft en bijgevolg verwesterd bent. Het gegeven dat u gedurende drie jaar in Europa verbleven heeft is geen persoonlijke omstandigheid die van die aard is, gelet op de huidige situatie in de stad Kabul en het gegeven dat u er opgegroeid bent, dat u een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kabul van de gelijknamige provincie, op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Voorts laat u na uiteen te zetten en aan te tonen op welke wijze u zodanig verwesterd bent.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw medische problemen, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Hierbij wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees immers in ernstige mate ondermijnd doordat u deze medische problemen slechts bij uw derde verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Bij uw eerder verzoeken om internationale bescherming kreeg u zowel bij de DVZ, als bij het CGVS en de RvV herhaaldelijk de kans om deze problematiek aan te halen. Dat u wachtte om deze vrees bij terugkeer aan te halen tot uw derde verzoek om internationale bescherming, ondermijnt de door u ingeroepen vrees dan ook in ernstige mate. Bovendien acht het CGVS uw verklaring dat u vroeger werd uitgelachen met uw fysieke beperking niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De door u neergelegde medische documenten bevestigen immers slechts uw medische aandoening. Hetgeen niet wordt betwijfeld. De begeleidende brief van uw advocaat is bovendien niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kan wijzigen. Hierin verwijst uw advocaat immers naar zeer algemene rapporten waaruit zou moeten blijken dat mensen met een beperking sociaal uitgesloten kunnen worden in de Afghaanse samenleving. Iedere vrees moet evenwel in concreto worden aangetoond en hierbij blijft u in gebreke.”

Verzoeker geeft ook in het verzoekschrift te kennen dat hij scoliose heeft, hiervoor verschillende operaties moest ondergaan en omwille van deze beperking werd uitgelachen en gepest in Afghanistan. Volgens verzoeker behoort hij omwille van zijn handicap tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker stelt bij terugkeer niet alleen discriminatie en uitsluiting van de samenleving te vrezen, maar ook niet de gepaste medische behandeling te zullen krijgen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de drie medische attesten en een begeleidende brief van zijn raadsman die hij reeds eerder neerlegde, alsook een medisch attest dat bestemd is voor de Dienst Humanitaire regularisaties bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken daterend van 25 oktober 2019.

De Raad benadrukt dat het voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet volstaat dat men beantwoordt aan één van de vervolgingscriteria waaraan wordt gerefereerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève, *in casu* het behoren tot een bepaalde sociale groep, doch dat tevens aannemelijk moet worden gemaakt dat men omwille van dergelijk criterium het risico loopt om daadwerkelijk te worden vervolgd in de zin van deze bepaling. Op basis van de elementen aanwezig in het dossier van verzoeker kan evenwel niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Evenmin zijn de door verzoeker aangevoerde motieven van die aard dat hieruit het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent de Raad vooreerst dat de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees in ernstige mate ondermijnd wordt doordat verzoeker deze medische problemen slechts bij zijn derde verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Bij de eerdere verzoeken om internationale bescherming kreeg verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk de kans om deze problematiek aan te halen. De vaststelling dat verzoeker wachtte om dit aan te halen tot zijn derde verzoek om internationale bescherming, ondermijnt de door verzoeker ingeroepen feiten dan ook in ernstige mate.

Voor zover geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen vroeger te zijn uitgelachen en gepest omwille van zijn uiterlijke kenmerken acht de Raad dit, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade.

Uit de landeninformatie, die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, blijkt dat personen met een handicap in Afghanistan moeilijkheden hebben inzake sociale aanvaarding en ondersteuning, hetgeen een impact heeft op hun mentale gezondheid. Uit de bijgebrachte informatie kan echter niet afgeleid worden dat personen met een handicap systematisch daden van vervolging ondergaan die dermate ernstig zijn dat ze aanzien kunnen worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook concreet niet aan. Evenmin wordt concreet aangetoond dat verzoeker, indien al aangenomen zou worden dat hij omwille van zijn handicap zou behoren tot een 'sociale groep', hierdoor geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden in Afghanistan.

Voor zover verzoeker te kennen geeft dat uit het Algemeen ambtsbericht Afghanistan van Nederland blijkt dat in de Afghaanse grondwet wel aandacht wordt besteed aan de positie van gehandicapten en dat er verschillende amendementen medische voorzieningen voor en ondersteuning van gehandicapten en invaliden verzekeren en hen in staat stellen actief deel te nemen aan en te re-integreren in de maatschappij, maar dat de meeste gehandicapten in Afghanistan in de praktijk het moeten stellen zonder daadwerkelijke ondersteuning, stelt de Raad vast dat dit ambtsbericht dateert van 2010, waardoor dit ambtsbericht bezwaarlijk een actuele weergave kan zijn van de huidige situatie, tien jaar later. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens niet dat hij in Afghanistan ooit verstoken is gebleven van enige ondersteuning. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt ook dat het vaak de eigen

familie is die gehandicapten slecht behandeld. Verzoeker heeft nooit enige melding gemaakt van het feit dat zijn eigen familie hem slecht behandelde omwille van zijn handicap.

De stelling dat hij inmiddels enkele jaren in Europa heeft verbleven en hierdoor als ongelovige wordt beschouwd, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft wat dit betreft eveneens in gebreke.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn medische problematiek en verblijf in Europa de kans groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de subsidiaire bescherming oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de

aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven

aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul, wijst de Raad erop dat de informatie van verzoeker dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de objectieve en zeer uitgebreide, ruim gedocumenteerde en gedetailleerde informatie van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De verwijzing naar een aantal arresten van de Raad wijzigt hier niets aan, gezien deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en elk dossier op individuele merites wordt beoordeeld.

Echter, de Raad herinnert er aan dat ook rekening dient te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie (HvJ) een onderscheid maakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Verzoeker legde bij zijn derde verzoek om internationale bescherming drie medische attesten neer waarin sprake is van een handicap met blijvende arbeidsongeschiktheid en schein kijken. Verzoeker voegde bij onderhavig verzoekschrift, naast de drie eerder neergelegde attesten, nog een vierde medisch attest daterend van 25 oktober 2019 "bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken" waarin sprake is van zeer ernstige scoliose, chronische pijnproblematiek en de noodzaak van verdere opvolging in een gespecialiseerd centrum voor neurochirurgie en mantelzorg in zijn woonst. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn fysieke beperking, stigmatisering, het gegeven dat hij arbeidsongeschikt is, specifieke zorgen nodig heeft en enkele jaren in Europa heeft verbleven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing wel afvraagt of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, maar dit gegeven niet volledig verder onderzoekt. Verwerende partij beperkt zich wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft louter tot de bespreking van verzoekers aangevoerde vrees dat hij als ongelovige zal worden beschouwd omwille van zijn langdurige verblijf in Europa.

De Raad kan slechts vaststellen dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming eveneens verzoekers medische problematiek als persoonlijke omstandigheden mee in overweging dient genomen te worden, wat *in casu* niet is gebeurd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek dringt zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 oktober 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF